

DE RODE SCHOENEN

Er was eens een onbedaarlijke prins.
Hij was een verpletterende vreetzak.
Hij slobberde elke dag een zwembad vol droppap leeg.
Omdat hij een prins was mocht het.
Wanneer de prins klaar was knapten de knoopjes van zijn jasje.
De ringen knapten van zijn vingers.
Dat was erg maar niet het ergste.
Na zijn eten zette de lakei de prins met de grootste moeite overeind.
Daarop zakte die dikkerd door zijn eigen schoenen.
Dat was erger.
Hij moest elke dag een nieuw paar schoenen.
Er was geen schoen tegen te bedenken.
Dat was niet het ergste.
Zijn vader was het zat.
Dat was het allerergste.
Zijn vader liet de tovenaars komen.
'Tover twee schoenen waar de prins van zal lusten!' beval hij.
Het hele hof kwam kijken naar het wonder.
Aan de voeten van de prins staken twee rode schoenen.
Hard als goud, zoet als suiker.
Het hele hof geurde er naar.
Die onbedaarlijke prins werd smoorverliefd.
'Die schoentjes zijn om te smullen,' smakte de dikzak.
Hij rekte zijn tong uit.
Hij wilde bij zijn schoenen.
Hij kon niet bij zijn schoenen.
Hij wilde.
Hij kon niet.
Hij werd mager van verlangen.
Steeds magerder.
Op een dag was de prins op.
Maar de rode schoenen leefden lang en lekker gelukkig.

Anne Vegter